

[Justitsministeren]

nu vender jeg mig til færdselsovervågningen. Det er nemlig ikke rigtigt, at den er tabt af syne, men der er peget på, at det er en af de meget store og dyre foranstaltninger, som netop falder ind under den kategori, som det ikke uden videre er muligt at finansiere inden for de eksisterende rammer.

Vi har så peget på, at hvis disse spørgsmål skal løses – hvor det er så betydelige udgifter, der er tale om – må de indgå i bredere politiske forhandlinger, f.eks. i forbindelse med finanslovforhandlinger, hvor man kan tage dem op i en større sammenhæng og vurdere, hvordan man vil tilrettelægge ressourcerne.

Det er også et spørgsmål om, hvordan man tilrettelægger ressourceudnyttelsen, hvordan man inden for f.eks. politiets givne rammer allokterer ressourcerne til indsatser på overvågningsområdet. Det har vi jo ikke fraskrevet os muligheden for.

Vi har heller ikke fraskrevet os muligheden for at udnytte de tekniske landvindinger, som flere ordførere har været inde på netop på overvågningsområdet. Der noterede jeg med en vis fortrøstning og også med glæde fru Margrete Aukens bemærkninger om, at SF ikke følte nogen retspolitiske problemer, hvis man f.eks. gik over til automatisk registrering af fartsyndere. Det er da godt at vide, når den teknologiske udvikling sætter os i stand til at gennemføre den slags ting.

Faktisk foregår der i øjeblikket i Rådet for Trafiksikkerhedsforskning et projektarbejde om nye strategier i færdselsskontrollen. Når resultaterne foreligger af det projektarbejde, vil det være naturligt at høre Færdselssikkerhedskommissionen, inden der bliver taget stilling til nye ideer og nye investeringer, f.eks. indkøb af udstyr til politiet til andre og nyere former for hastighedskontrol.

Med det, der er sagt i regeringens redegørelse, har vi ikke på nogen måde afskåret os fra, men vi har tværtimod gjort opmærksom på, at der er muligheder ved omprioriteringer, ved nyudviklinger, ved omlægninger, omstruktureringer for at løse en række af de problemer, som man har yret betænkelighed over for i denne forbindelse.

Jeg kan da heller ikke lade være med helt generelt at gøre opmærksom på, at redegørelsen faktisk giver hel eller delvis tilslutning til 14 af de i alt 16 forslag til statslige foranstaltninger,

der er indeholdt i betænkningen, og det er i høj grad også nogle af dem, som der er lønsomhed i, mens nogle af dem med en ringe lønsomhed ikke er kommet med. Det er også interessant at se den grafiske fremstilling i betænkningen, der viser, hvordan det flader ud, hvordan nogle af de sidste foranstaltninger er meget dyre i forhold til den effekt, de giver. Og vi har valgt at tage fat dér, hvor det batter noget, som også hr. Helge Adam Møller var inde på.

Når det gælder de forslag, som foreslås iværksat som led i det lokale færdselssikkerhedsarbejde, forholder vi os ikke på samme direkte måde til forslagene, som vi har gjort til de statslige, hvor jeg altså siger, at 14 af de i alt 16 er med i de overvejelser, regeringen har gjort sig.

Når vi ikke forholder os på samme direkte måde til forslagene om det lokale færdselssikkerhedsarbejde, skyldes det, at der er tale om forslag, som skal udføres lokalt i kommuner og amtskommuner, og vi har intet grundlag for at fortælle til de enkelte lokale myndigheder, hvad der bør gøres i deres lokalområde. Men det er dog ikke uvæsentligt, at miljøministeren gennem kommuneplanloven vil stille krav om, at de største kommuner skal redegøre i kommuneplanen for, hvordan trafikuheldene kan reduceres med 15–20 pct.

De lokale foranstaltninger må også, som jeg sagde for et øjeblik siden, i vidt omfang finansieres inden for de eksisterende økonomiske rammer ved omprioriteringer osv.

Jeg siger det, for i betænkningen er det flere steder understreget, at mange af foranstaltningerne forudsætter øgede bevillinger af betydelig størrelse, og ikke engang kommissionen har vel forestillet sig en fuldstændig gennemførelse omgående af samtlige forslag. Der er jo netop med denne lønsomhedsafgrænsning peget på, hvordan forslagene prioritetsmæssigt kan stilles op.

Det, vi derfor har gjort i redegørelsen, er at pege på, hvad kommissionens målsætning var, og jeg håber ikke, at hr. Knud Lind – efter de bemærkninger, han gjorde – går ud fra, at det første afsnit uden videre er en erklæring om, at inden for 12 år vil vi investere 11 mia. kr. i det program. Det vil vi måske nok, hvis tiden er til det og pengene kan skaffes undervejs. Det er et referat fra den kommission, som hr. Knud Lind indefra kender arbejdsgangen og resultaterne fra.